

มติชนรายวัน

พ.ศ. 28 ม.ค. 53

เด็กอัจฉริยะทำให้ประเทศเสียหาย

วราภรณ์ สามโกเศศ

(รวม 3 หน้า)

ภูมิภาคของเรามีสิ่งเหลือเชื่อในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่หลายเรื่อง เรื่องแรกคือชายเพียง 2 คนสามารถทำให้สองประเทศไม่ลงรอยกันได้ เรื่องที่สองก็คือผ้าบาติก ทำให้สองประเทศซึ่งแย่งกันเป็นเจ้าของมรดกทางวัฒนธรรมมีนิตินัย และเรื่องที่สามเด็ก 10 ขวบ เพียงคนเดียวทำให้สองประเทศมองหน้ากันไม่ค่อยจะติด

เรื่องแรกไม่ต้องเอ่ยให้เสียอารมณ์เพราะเป็นเรื่อง “ไม่เป็นเรื่อง” ที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น เรื่องที่สองคือการแย่งชิงความเป็นเจ้าของผ้าบาติก ซึ่ง UNESCO ประกาศให้อินโดนีเซียเป็นเจ้าของมรดกทางวัฒนธรรมจนมาเลเซียขุ่นใจ เพราะผ้าชนิดนี้เกิดขึ้นในแถบนี้ไปทั่วมานานแล้ว และเรื่องที่สามเด็กอัจฉริยะของสิงคโปร์ข้ามไปเรียนมหาวิทยาลัยในมาเลเซียอย่างไม่ไว้หน้าประเทศของตัวเอง

แต่ไม่ว่าจะขุ่นข้องใจกันอย่างไร มีเพียงกรณีเดียวเท่านั้นที่นำไปสู่การเรียกทูตกลับประเทศของตนเอง นั่นก็คือกรณีแรก

เรื่องที่สองได้เคยเขียนไปแล้ว วันนี้ขอเขียนถึงเรื่องที่สามซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้คุณหมุมิความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศที่มักถ่วงอยู่แล้ว ถ่วงขึ้นอย่างผิดปกติ

เมื่อหลายปีก่อนผมมีโอกาสได้เห็น “ความถ่วงของคุณหมุมิ” เช่นว่านี่ เรื่องก็มีอยู่ว่าเป็นเวลาหลายปีที่สมาคมเศรษฐศาสตร์ของประเทศอาเซียนจะผลัดกันเป็นเจ้าภาพการประชุมทางวิชาการทุกปี ในปีหนึ่งซึ่งจัดที่ประเทศไทยโดยผมและเพื่อน ๆ มีหน้าที่เป็นผู้จัดการประชุม ระหว่างที่ผมสนทนากับอาจารย์เศรษฐศาสตร์จากสิงคโปร์และมาเลเซียนั้น ผมได้เอ่ยถามคำถามที่ไร้เดียงสาและไม่ค่อยฉลาดว่ามีคนมาเลเซียเดินข้ามพรมแดนไปทำงานไปกลับในสิงคโปร์วันละกี่คน ทันทันทีที่จับคำถาม อาจารย์ทั้งสองก็หันหลังหนีไปทันที สักพักหนึ่งสมองซึ่งช้าของผมจึงถึงบางอ้อว่าเหตุใดจึงเป็นคำถามที่อ่อนไหว

มาเลเซียและสิงคโปร์ครั้งหนึ่งเคยเป็นประเทศเดียวกัน และเมื่อแยกจากกันในปี 2 ต่อมา ก็เลยกลายเป็นคู่แข่งกันมาตลอดอย่างไม่เปิดเผย เชื่อกันว่าแรงผลักดันที่จะเอาชนะกันนั้นมีส่วนอย่างสำคัญที่เป็นตัวขับเคลื่อนทั้งสองประเทศให้อยู่ในสภาพทางเศรษฐกิจปัจจุบัน

ในเดือนสิงหาคมของปี 1953 สิงคโปร์ประกาศอิสรภาพจากอังกฤษและร่วมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของ Federation of Malaysia หรือเรียกสั้น ๆ ว่ามาเลเซียในเดือนกันยายนของปีเดียวกันโดยร่วมกับ Malaya/ Sabah และ Sarawak

หลังจากรวมเป็นประเทศเดียวกันก็มีข้อขัดแย้งเชิงอุดมการณ์หลายประการกับฝั่งมลายู โดยเฉพาะในเรื่องที่คนส่วนใหญ่ของสิงคโปร์เป็นเชื้อสายจีน แต่คนส่วนใหญ่ของอีกฟากเป็นเชื้อสายมาเลย์โดยมีเชื้อสายจีนปนอยู่ด้วยเป็นสัดส่วนไม่น้อย ความระแวงในการเมืองในประเทศจีนเชื้อชาติมีผลทำให้สิงคโปร์ประกาศแยกตัวเป็นประเทศอิสระในปี 1965 ลี้กวนยูผู้นำการแยกตัวได้ประกาศแสดงความมุ่งมั่นจะทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ให้ได้ ซึ่งโดยนัยก็คือเหนือกว่ามาเลเซีย

ตั้งแต่ 1965 เป็นต้นมา สิงคโปร์ก็ได้แสดงให้เห็นโดยเฉพาะคนมาเลเซียเห็นว่าตนเองนั้นเหนือกว่าประเทศอื่นอย่างไร สิ่งหนึ่งของความภาคภูมิใจของสิงคโปร์ก็คือคุณภาพการศึกษาและความสามารถในการจัดการเรื่องต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

สิงคโปร์มีพื้นที่ไม่ถึง 1 ใน 3 ของกรุงเทพมหานคร และมีพลเมืองเพียง 5 ล้านคน ซึ่งไม่ถึง 1 ใน 2 ของประชากรกรุงเทพฯ ส่วนมาเลเซียมีพลเมือง 28 ล้านคน และมีพื้นที่ประมาณ 3 ใน 5 ของไทย ข้อแตกต่างง่าย ๆ ใน 2 เรื่องนี้ทำให้เรามองเห็นว่ามาเลเซียต้องป็นเขาซึ่งสูงชันเพียงใดเมื่อ**แข่ง**กับสิงคโปร์

สิงคโปร์ภาคภูมิใจในตัวเอง (โปรดสังเกตว่าคนสิงคโปร์นั้นมักชอบแสดงตนว่าฉลาดและเก่งกว่าคนอื่นอยู่บ่อย ๆ ซึ่งเป็นเรื่องจริงที่อดหมั่นได้ไม่ได้ แต่ควรอภัยให้เพราะคนไทยเองก็มักชอบวางท่าเช่นนี้เหมือนกันกับเพื่อนบ้านที่มีฐานะเศรษฐกิจดีกว่า) โดยเฉพาะใน “การเหนือ” กว่ามาเลเซีย อย่างไรก็ตามก็ได้มีเหตุการณ์หนึ่งซึ่งทำให้เกิดการกลับข้างกันซึ่งก็คือเรื่องที่สามดังเกริ่นไว้ข้างต้น

เด็กชายอายุ 10 ขวบ ชื่อ Ainan Cawley เป็นลูกครึ่งสิงคโปร์-ไอริช แม่เป็นเชื้อสายมาเลย์ ชื่อ Syahidah Osman พ่อเป็นคนไอริช ชื่อ Valentine Cawley แสดงแววของการเป็นเด็กอัจฉริยะด้านเคมีตั้งแต่อายุ 6 ขวบ Ainan เริ่มคลานเมื่ออายุ 4 เดือน เมื่อไปเยี่ยมบ้านอาตอนอายุ 6 ขวบ เขาแสดงความสนใจหนังสือวิชาเคมีอย่างยิ่ง ทำทำอ่านเหมือนเข้าใจ ป้าจึงให้ลองทำข้อสอบและเขาก็ทำได้ Ainan สามารถสอบผ่านวิชาเคมี (A Level ของอังกฤษ ซึ่งเด็กในวัย 16 หรือ 17 สอบกัน) ตั้งแต่อายุ 7 ขวบ

ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อพ่อและแม่ของ Ainan บ่นมาตลอดว่าไม่สามารถหาโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ที่สามารถท้าทายความสามารถของลูกคนนี้ได้ (น้องชาย 2 คน ก็มีแวฉลาดเข้าข่ายอัจฉริยะเหมือนกัน) พ่อเขาเล่าว่าได้พยายามติดต่อทางการสิงคโปร์ในเรื่องการศึกษาของลูก แต่

ไม่ได้รับการสนองตอบ เขาเกรงว่าเด็กที่มีลักษณะเช่นนี้จะ “ฝ่อ” ในการเรียนรู้หากไม่ได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสม

เมื่อมหาวิทยาลัยเอกชนในมาเลเซียแห่งหนึ่งเสนอให้ทุนและรับเด็กวัย 10 ขวบนี้เข้าเรียนในโครงการพิเศษก็เป็นเรื่องขึ้นมา สิงคโปร์รู้สึกเสียหน้า แต่ก็พยายามเก็บอาการ แต่ดูว่าทั้งพ่อและแม่ของ Ainan จะไม่เกรงใจทางการสิงคโปร์เอาเสียเลยอย่างผิดไปจากปกติ

มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งนี้คือ HELP University College (HUC) ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ HUC มีนักศึกษาประมาณ 11,000 คน ร้อยละ 25 เป็นนักศึกษาต่างชาติ HUC เป็นกิจการลูกของ HELP International Corporation Berhad ซึ่งเป็นบริษัทมหาชน จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

การเข้ามาเรียนของ Ainan ถือได้ว่าเป็นข่าวใหญ่ในสองประเทศนี้เพราะ Ainan เป็นที่กล่าวขวัญถึงกันมากกว่า 3-4 ปีแล้วถึงความเป็นอัจฉริยะของเขา HUC ได้หน้าจากข่าวนี้มากพอควร พ่อแม่ Ainan มั่นใจว่าเลือกมหาวิทยาลัยไม่ผิดพลาด HUC มีชื่อเสียงเพราะมีโครงการที่นักศึกษาไปเรียนปีสูงที่มหาวิทยาลัยในอังกฤษ และออสเตรเลียหลายมหาวิทยาลัย ที่โดดเด่นก็คือปริญญาตรีด้านบัญชี ได้รับการรับรองจาก CPA Australia (Certified Public Accounting ของออสเตรเลีย) และมีโครงการร่วมในการเรียนและการสอนกับ LSE (London School of Economics and Political Science) นักศึกษาหลายคนของ HUC ได้รับรางวัลการเรียนและแข่งขันในระดับโลก

การมีลูกเป็นอัจฉริยะเป็นภาระของพ่อแม่เพราะต้องทุ่มชูทะนุถนอมให้ความ “พิเศษ” นั้นนำไปในทางที่ถูกที่ควร และไม่ให้ถูกทำลายด้วยระบบที่สร้างขึ้นมาเพื่อสำหรับเด็กปกติ เด็กอัจฉริยะเองก็ต้องแบกภาระหนักด้วยเพราะถูกคาดหวังจากครอบครัวและสังคมสูง ถึงแม้ความสามารถในระดับสมองอยู่ในระดับเดียวกับผู้ที่มีอายุสูงกว่า แต่ระดับพัฒนาการของร่างกายจิตใจ และวุฒิภาวะ ยังแตกต่างกันอยู่มาก ความไม่สอดคล้องเช่นนี้ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยมากกับเด็กอัจฉริยะจึงเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ ครู และสังคมที่จะต้องช่วยกันประคับประคอง

เมื่อเวลาผ่านไปสักพักเรื่องการเสียหน้าของสิงคโปร์ในกรณีของ Ainan ก็คงจะเจียบไปเช่นเดียวกับกรณีของผ้าบาติกเพราะเวลาจะเป็นตัวรักษาความขัดแย้ง แต่กรณีของ “ชาย 2 คน” นั้นซึ่งร้ายแรงกว่าอีก 2 กรณี ไม่รู้ว่าจะจบลงเมื่อใดและในลักษณะใด.....เมื่อการขึ้นทะเบียนมรดกโลกเป็นหมัน?.....เมื่อพัน 26 กุมภาพันธ์ อย่างผิดหวัง?.....หรือเมื่อผู้นำ ASEAN ที่เหลืออีก 8 ชาติเห็นพ้องกันว่าเรื่อง “ไม่เป็นเรื่อง” นั้นมันไร้สาระเกินไปแล้ว?

.....